

Ter inleiding

Ezra 4 begint in het jaar 536 voor Christus. Jarenlang heeft een groot deel van het Joodse volk in ballingschap geleefd in het verre Babylon, wat nu Irak is. De Babyloniërs hadden hen meegenomen, onder dwang. Jeruzalem bleef achter als een grote puinhoop, verwoest en platgebrand. Maar toen werd het rijk van de Babyloniërs overwonnen door de Meden en de Perzen. En de eerste Perzische koning, Kores, gaf de Joden toestemming om terug te gaan naar Jeruzalem, en hij gaf ze opdracht om daar de tempel van God weer op te bouwen. En zo is er dan een eerste groep inderdaad teruggegaan, en zij hebben een begin gemaakt met de bouw van een nieuwe tempel.

Maar die teruggekeerde Joden stuiten op weerstand van de mensen die in die tussentijd in het land Israël zijn gaan wonen. Want wat was er in die tijd gebeurd? De koning van Assyrië (dat was het wereldrijk vóórdat de Babyloniërs kwamen), die had ook al een heel aantal Israëlieten weggevoerd en daarvoor in de plaats had hij andere volken naar Israël gebracht. Die andere volken vermengden zich met de Israëlieten die nog overgebleven waren in het land, en dat mengvolk, dat werden de Samaritanen. Die Samaritanen vereerden de God van Israël, maar ze vereerden ook andere goden. Dat was een mengmoes. Maar God heeft altijd gezegd: 'Vereer naast Mij geen andere goden'. Dus die Samaritanen, die zitten toch op een andere lijn dan de Joden die teruggekomen zijn uit Babylonië. In Ezra 4 wordt verteld hoe zij actief de bouw van de tempel tegenwerken. De bouw wordt stilgelegd, en die bouw blijft 16 jaar stilliggen. En dat terwijl koning Kores in Perzië uitdrukkelijk bevel had gegeven om die tempel te herbouwen.

In Ezra 5 lezen we dat twee profeten het volk oproepen om de bouw te hervatten. Als dat gebeurt, komt er inspectie. De landvoogd komt zelf kijken en hij zegt: 'Wat gebeurt hier?' En hij gaat de namen opschrijven van de mensen die aan het bouwen zijn. Hij maakt er een zaak van en hij zegt: 'Ik ga de koning vragen wat die ervan vindt.' Maar dit keer wordt de bouw níét stilgelegd. Terwijl de zaak loopt mogen de bouwers doorgaan met hun werk. In Ezra 6 lezen we vervolgens dat de zaak goed afloopt: koning Darius schrijft dat de bouw vooral moet doorgaan, zelfs op kosten van de koninklijke schatkist! Zo wordt de tempel voltooid en vervolgens wordt daar het Paasfeest gevierd.

1. Strijd hoort bij het leven op deze aarde

Het bijbelgedeelte dat we hebben gelezen loopt uit op een feest: het Pascha, het Joodse Paasfeest. Er is grote blijdschap, 'want' staat er in vers 22, 'de HERE had hen verblijd'. God Zelf geeft blijdschap! Het loopt uit op een feest! Maar de weg naar dat feest toe is een lange weg, met heel veel struikelblokken, voetangels en klemmen. Het gaat bepaald niet vanzelf allemaal. Je zou zeggen: 'Waarom is dat zo? Die Joden mogen terug naar hun eigen land, na tientallen jaren ballingschap. De koning van Perzië geeft toestemming en geeft zelfs opdracht om de tempel te herbouwen. Kan het dan niet in één keer goed gaan?'

Nee, zo gaat het niet. En dat komt omdat de Bijbel een eerlijk boek is. Het gaat in de Bijbel over het gewone leven, over gewone mensen zoals jij en ik. En in ons leven gaat toch ook bijna nooit iets meteen goed? Meteen, in één rechte lijn? De Bijbel is geen sprookjesboek, de mensen in de Bijbel zijn geen superhelden, en ze leven niet in een roze wolk. Nee, dit is het gewone leven, het harde leven, met al zijn ups en downs. Zo zal het leven ook voor Lio zijn. Lio is geboren in Rotterdam, en in het wapen van Rotterdam staat: 'Sterker door strijd'. De weg door het leven loopt meestal niet kaarsrecht, maar vaak met allerlei bochten. Inderdaad, er is vaak strijd. Maar als God met je meegaat, dan word je sterker door strijd. Als Hij bij je is, dan loopt het uit op een feest. Dan loopt het uit op eeuwig leven, op een toekomst die zó mooi is, dat je die niet kunt beschrijven. Want wat de HERE geeft, gaat altijd ons voorstellingsvermogen te boven. 'Sterker door strijd'. In de Bijbel gaat het vaak over strijd. Maar dat is niet een strijd tegen mensen. Jezus roept ons nooit op om wapens te gebruiken. Nee, de strijd gaat tegen onrecht, tegen boze machten, tegen de satan die altijd het werk van God probeert te dwarsbomen. En dat is hier ook zo, in dit bijbelgedeelte. De Joden zijn teruggekomen in Jeruzalem, en God heeft een taak voor hen. Een prachtige taak: de tempel weer opbouwen, het huis van God in Jeruzalem. Maar de Samaritanen, de mensen die daar in het land zijn komen wonen, die zijn het daar niet mee eens. Misschien voelen ze zich wel bedreigd. 'Straks nemen die Joden, die teruggekomen zijn, de macht over.' En wat doen de Samaritanen dan? Ze beginnen met verleiding. 'Wij willen wel meebouwen! We komen jullie helpen!'

Dat klinkt natuurlijk heel vriendelijk. Maar de Joden weigeren, en dat is een botte afwijzing. Tenminste, dat lijkt zo. Maar we moeten

één ding goed beseffen. Waarom waren die Joden eigenlijk daar in dat verre Babylon terechtgekomen? Waarom had God dat toegelaten, dat ze waren weggevoerd naar dat verre land? Dat was omdat God hen strafte. Want de Joden hadden vóór de ballingschap precies gedaan wat de Samaritanen nú deden: ze vereerden God wel, maar daarnaast ook andere goden. En de

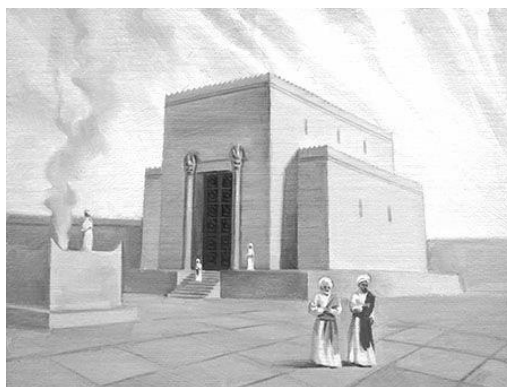
HERE, de God van Israël, kan daar niet tegen. Dat je 's morgens tot Hem bidt, en 's avonds een offer brengt aan een andere god. In de Bijbel wordt dat vaak vergeleken met overspel. Vreemd gaan met iemand anders. Dat is zó vernederend voor je eigen partner. God wil Zijn plaats niet delen met andere goden. Hij zegt: 'Het is alles of niets. Of je dient Mij, en we hebben een verbond. Of je gaat je eigen weg, je dient andere goden, en dan trek Ik ook Mijn bescherming in. Dan laat Ik je los.'

Dat was gebeurd met die Joden voorafgaand aan de ballingschap. God had gezegd: 'Jullie keren Mij de rug toe? Dan trek Ik Mij terug, en dan laat Ik toe dat de koning van Babel jullie meeneemt.' En nu willen de Joden dus niet opnieuw dezelfde fout maken, en gaan samenwerken met mensen die er ook andere goden op na houden. Ze willen niet samen met hen gaan bouwen aan het huis van God. Hoe is dat

trouwens voor ons nú? Is dat nog steeds zo, dat je niet tegelijk God kan vereren en ook andere goden? Ja, dat geldt nog steeds! Als jij God wilt dienen, maar eigenlijk, als je heel eerlijk bent, draait jouw leven om andere dingen, dan kán dat niet. Je leven kan bijvoorbeeld draaien om geld. Voortdurend vraag je jezelf af: 'Wat kost me dat?' 'Wat levert het me op?' Misschien heb je geld belegd en kijk je voortdurend wat de beurs doet. Of het draait in je leven om macht, om invloed. Of om hoe jij overkomt op andere mensen. Misschien draait alles om jouw lichaam, hoe je eruit ziet. Of om je werk, dat kan zomaar een afgod worden. Je zult merken: al die afgoden zijn verslavend. Ze maken je nooit gelukkig. Dat doet alleen God. De HERE zet je in de vrijheid. Dat doet niemand anders. De Samaritanen mogen niet meebouwen. Dat maakt ze woedend! Ze komen nu met bedreigingen. En ze spannen een juridische procedure aan. Met succes. We hebben het gelezen: de bouw van de tempel wordt stilgelegd. En dat duurt 16 jaar!

2. God werkt door Zijn Woord en doordat waarheid oplicht

Toch is dat niet het laatste woord. God zij dank niet! Want wat gebeurt er? God stuurt twee profeten naar de Joden toe om hen

Tekening van de tempel die werd gebouwd onder leiding van Zerubbabel door de Joden die waren teruggekeerd uit Babel. Deze tempel was veel kleiner dan de eerste tempel. Vijf eeuwen later, in Jezus' tijd, werd deze kleine tempel door koning Herodes vernieuwd en gigantisch vergroot.

aan te moedigen: 'Kom op! Ga weer bouwen! Die tempel mag niet in puin blijven liggen!' Twee profeten, Haggaï en Zacharia. En inderdaad, de mensen gáán weer bouwen. En als dan die landvoogd komt, Tattenai, met al zijn kritische vragen, dan hoeven ze gelukkig niet te stoppen met bouwen. Want, zo staat er in hoofdstuk 5: 5: 'Het oog van hun God rustte op de oudsten van de Joden'. Als Gods oog op je rust, als Hij voor je zorgt, dan kan niets en niemand je wat maken. Dan gebeuren er wonderlijke dingen in je leven.

Die landvoogd, Tattenai, stuurt een brief naar het hof, en hij krijgt een brief terug. En wat staat er in die brief? 'Tattenai, ik, koning Darius, heb alles laten uitzoeken. De joden hebben hélemaal gelijk. Mijn voorganger Kores heeft inderdaad bevel gegeven om die tempel te herbouwen, en voor dat werk moeten ze álles krijgen wat ze nodig hebben! Alles moet worden betaald uit de koninklijke schatkist.' Dit is zó mooi! Zó indrukwekkend! Want zó werkt God. Als Hij het wil, gaat in jouw leven élke deur open. God is véél machtiger dan Zijn tegenstander. Let op die twee dingen, waardoor de bouw van de tempel doorgaat en ook áfkomt. Twee dingen: ten eerste het Woord van God, via de profeten Haggaï en Zacharia. Luister altijd eerst naar God! Luister naar Zijn stem, in de Bijbel. Hij wijst je de weg. Dat is één. En het tweede waardoor die bouw doorgaat, dat is: de waarheid. Daar aan het hof is onderzoek gedaan. De Joden hebben gewoon gelijk. Overal en altijd probeert de duivel rookgordijnen op te werpen. Maar ga altijd op zoek naar de waarheid. Want de waarheid maakt je vrij. Twee dingen, van levensbelang, voor ons allemaal, ook voor Lio: luister naar het Woord van God en zoek naar de waarheid.

3. Ieder die zich reinigt mag het feest meevieren!

En waar loopt het dan op uit? Na vier jaar is de tempel klaar! Het werk is afgerond. Voltooid! Wat geweldig! Er is enorme blijdschap, en er wordt feest gevierd. Het Paasfeest. Bevrijdingsfeest. Op het Paasfeest denkt het volk Israël aan een andere bevrijding, nog véél eerder dan de bevrijding uit Babylon, de bevrijding uit Egypte, onder leiding van Mozes. Hier in Ezra 6 staat beschreven hoeveel dieren er worden geofferd op dat Paasfeest, dat Bevrijdingsfeest: 100 runderen, 200 rammen, 400 lammeren, 12 geitenbokken. Vrijheid kost offers. Zoals onze bevrijding in 1945 offers heeft gekost, zoals de vrijheid van Oekraïne offers kost, zo blijkt dat ook hier: vrijheid kost offers. Die dierenoffers, op dat Joodse Paasfeest, die hadden een betekenis. Het Joodse volk zei daarmee daarmee tegen God: 'Here God, wij staan in de schuld bij U. Wij hebben fouten gemaakt, wij hebben gezondigd. We hebben een openstaande rekening bij U. Aanvaard nu onze offers om de rekening te betalen.' En dat geldt ook voor ons. Ook wij zijn mensen met fouten, met gebreken, met zonden. Hoe kunnen wij ooit feest vieren in Gods nabijheid, zonder angst, zonder dat er kloof gaapt tussen Hem en ons? Hij is zó volmaakt en wij zijn zo onvolmaakt... Wij zouden toch ook offers moeten brengen? Toch doen wij dat niet, wij brengen geen dierenoffers meer. Waarom? Omdat God Zélf voor óns de rekening heeft betaald! God Zélf gaf Zijn grote offer, op het Paasfeest. Hij gaf Zijn eigen Zoon, Jezus Christus, als hét grote Offerlam. Jezus stierf aan het kruis voor ónze zonden! Als je je leven toevertrouwt aan Hem, mag je het meevieren, het grote Bevrijdingsfeest! Het feest van de vrijheid! Wat moet je daarvoor doen? Je kunt het nalezen in vers 19, 20 en 21 van Ezra 6: 'De ballingen vierden het Pascha op de veertiende van de eerste maand, want de priesters en de Levieten hadden zich als één man *gereinigd – zij waren allen rein* – en zij slachtten het paaslam voor alle ballingen, ook voor hun broeders, de priesters, en voor zichzelf.' Om het feest mee te kunnen vieren moesten de priesters en hun helpers, de Levieten, zich reinigen. Dat betekent: ze moesten zich ritueel met water wassen, als teken van het nieuwe begin met God: dat ze hun zonden achter zich zouden laten, dat ze een nieuw begin zouden maken met God. En het mooie is: voor dat feest, dat Paasfeest, wordt dan iedereen uitgenodigd. Ook de Samaritanen, ook de mensen die in het land wonen! Dat vind ik zó mooi! Alleen moeten ook zij zich reinigen. Dat geldt voor iedereen: iedereen kan alléén als gereinigd mens het feest meevieren. Dat geldt voor de priesters, voor de Levieten, die hen helpen, voor de Joden en voor de Samaritanen. Ze moeten zich allemaal reinigen en zo de zonden, ook van de

afgoderij, achter zich laten. Vers 21: 'De Israëlieten die uit de ballingschap waren teruggekeerd, aten het, (het feestmaal) en ook al wie zich naar hen toe had afgezonderd vanuit de verontreiniging van de heidenvolken van het land om de HERE, de God van Israël, te zoeken.'

Ik vind dat zo mooi, zo gastvrij van God, zo royaal! Oók die mensen die zich eerder vijandig hebben opgesteld, ook al die tegenstanders, ze zijn állemaal welkom. Maar ze moeten zich wel reinigen. Zo laten ze zien dat ze alleen de God van Israël willen dienen. Wat een prachtig beeld van de doop! Want dat is precies wat je ook in de doop zegt: 'Heer, ik ben voor U alleen. Mijn kind is voor U alleen! Ook mijn kind heeft Uw vergeving nodig, Uw reiniging, zijn hele leven! Daarom laat ik het dopen.' Zo gaat het ook vandaag de dag. We zijn sámen onderweg, en sámen mogen we feest vieren, het feest van de verlossing door Jezus Christus. Elke zondag denken we eraan dat Jezus is opgestaan uit de dood, op de eerste dag van de week, de zondag. In feite is het elke zondag Paasfeest. We vieren de vrijheid, waarvoor Jezus het offer heeft gebracht. En we mógen het vieren, omdat God Zelf onze zonden afwast. Dat is een geschenk, dat is genade. Als je nou zelf nog meer een toeschouwer bent, als je die stap nog niet gemaakt hebt, die stap naar God, weet dan dat ook jij welkom bent! Welkom om je te reinigen en om het feest mee te vieren. God Zelf heet je welkom! Zoals toen de Samaritanen zich reinigden en het feest mee kwamen vieren, zo gaat het vandaag de dag nog steeds. Mensen die erbij komen. Ik las daar iets heel moois over in een interview met Niels de Jong. Vandaag, precies op deze dag, wordt gevierd dat de wijkgemeente Noorderlicht tien jaar bestaat. Ds. Niels de Jong werkte tien jaar geleden voor onze gemeente, voor De Samaritaan. En hij begon toen, in nauw overleg met alle andere partijen, die nieuwe gemeente, Noorderlicht. In tien jaar tijd kwamen er honderden mensen bij, en ongeveer éénderde van hen heeft geen kerkelijke achtergrond. In het interview geeft Niels de Jong een paar voorbeelden van mensen die erbij kwamen. Hij zegt dit: 'Een student uit Noord-Brabant, die een rooms- katholieke opvoeding kreeg, maar kerk en geloof verwaterden. Hij kwam na zijn studie in Rotterdam wonen. Op z'n dertigste liep hij langs ons kerkgebouw. Hij stond op het punt van trouwen en wilde dan misschien ook wel iets in de kerk... Op de stoep stond een bord over de Alphacursus en hij besloot zich aan te melden. Sinds het eind van de cursus, is hij een vaste kerkganger. "Het geloof was altijd iets dat ik heb meegekregen, nu is het iets van m'zelf geworden", zei hij. Zijn vrouw zit nu op Alpha. Een ander voorbeeld: een oudere vrouw, die in haar jonge jaren op een christelijk koor zat. Thuis "deden ze nergens aan", maar dankzij dat koor ze wel wat mee van het geloof. Sinds haar tienerjaren was ze een 'silent believer'; zonder band met een kerkelijke gemeente, leefde ze volgens christelijke normen en waarden. Op een gegeven moment dacht ze: nu ben ik in de zestig, ik moet het niet langer voor mezelf houden. Ze ging online op zoek en kwam bij Noorderlicht terecht, waar ze is gedoopt. De Geest was al heel lang met haar bezig. Dat zie je vaker – mensen die eigenlijk al staan voorgesorteerd. Ze haken aan, drinken alles in, zijn leergierig en open. Weer een ander voorbeeld betreft een onversneden seculiere Rotterdamse ondernemer, met een ruig verleden; uitgaansleven, overmatig drankgebruik, feesten. Nadat hij in zijn bedrijf een aantal pittige ervaringen achter de rug had met medewerkers, besloot hij alleen nog "betrouwbare mensen" aan te nemen. Zo gezegd, zo gedaan. Tijdens een vrijdagmiddagborrel ontdekte hij dat al die nieuwe personeelsleden één ding gemeenschappelijk hebben: ze zijn christen, ze spraken met elkaar over het geloof en de kerk. "Ga een keer mee", zei één van hen. Na een tochtje langs een paar kerken, kwam hij op de Alpha bij Noorderlicht en is gebleven. "Ik had altijd een drankprobleem, maar sinds ik tot geloof ben gekomen, heb ik het eronder", vertelde hij. Hij wil zijn bedrijf naar bijbelse principes runnen. "Een van die principes is, dat het niet om onszelf, maar om de ander moet draaien, de klant. Sinds we dat doen draaien we als een tierelier." Tot zover Niels de Jong. Nee, de weg van ons leven loopt bijna nooit recht. Maar als we ons leven leggen in de handen van God, als we ons laten schoonwassen, loopt de weg van ons leven wel uit op een feest. En op dat feest ben jij welkom! Amen.